Any II --Núm. 33 18 de Juny de 1914

L'HEREU



ESPECTACLE DONAT PER EN JUNCAL EN LA SESSIÓ CELEBRADA EL DIA DE CORPUS

L'Hereu.—Mestre (això es un dir) si voleu que baixin, en lloc de carmet-los els hi haureu de tirar garrofes!

CONVERSA SETMANAL



ARA sí que s'acosta l'advenimenl de la república! .. Que comencin a esmolar la tallanta ganiveta, els oprimits i els desheretats de la fortuna, els que pateixen, els que tenen sed de venjança, els que treballen coratjosament per a emancipar-se de la tiranía brutal de la plutocracia!... Que'ls rics, els magnats i els poderosos encomanin la seva ànima a Deu, penedint-se de les faltes comeses, i que'ls frares austers i les púdiques monges abandonin els seus nius, com aus perseguides, que s'acosta el triomf de la llibertat, de la santa llibertat, que com un sol radiant i aurífic esvairà les tenebres espesseides de la reacció esclavitzadora, i enllumenarà 'ls camins lliures de la terra... El triomf s'acosta!... Oh quina victoria!... El dia de Corpus, els lerrouxistes recalcitrants lograren que l'Ajuntament se reunís en sessió de segona convocatoria!... Quina pensada!... Fins el cimbori de la nostra Catedral trontollà, i les naus dels temples anaven a esfondrar-se!... Després de haver comés una heroicitat tan gran, les doctrines democràtiques s'imposen!...

Heu vençut, gent indòmita, cavallers exemplars, sugestionadors de multituts, educadors del poble, veritables representants de la Barcelona culta i honrada, aimants de la justicia i de la rectitut, que són l'orgull i l'esperança de la patria!...

Degut a la vostra gran pensada, la processó del Corpus fou un fracàs... Els carrers estaven deserts i solitaris, les branques garrides dels arbres permaneixíen quietes i tranquiles, per a que les fulles, besades per l'oreig, no parlessin en son misteriós llenguatge, torbant el silenci que regnava, i una llum somorta i pàlida, com la flama d'un ciri que s'apaga, devallava del cel emboirat i negre com el mantell de la nit. La ciutat tenía un aspecte trist, com si fos ombrejada per altívols xiprers de cementiri... oh! quin horror!... Fins les nostres muntanyes, que són tan bellament ondulades i tenen ritme de mar, se negaren a donar la flairosa ginesta, perque amb ella no pogués encatifar-se els carrers de la ciutat... Heu vençut, cars amics; dir lo contrari sería mentir, sería deixar-nos seduir per la veu seductora de l'enveja!...

Però, ben mirat, què té d'extrany que obtingueu èxits tan esclatants, si sou homes d'una inteligencia tan preclar i d'una cultura tan vasta?

Teniu homes tan eminents com en Juncal, que té una dialèctica tan poderosa que si Sócrates visqués, l'esculliría per mestre Oh gran Juncal, si haguessis nascut en temps de Pericles, avui la humanitat t'admiraría!... En la sessió celebrada el dia de Corpus, amb aplaudiment del *pueblo soberano*, afirmà que no procedía retornar l'import d'un arbitri cobrat indegudament als Germans Maristes, perque aquests no són *ciudadanos*... Es clar que no!.. Aon s'és vist considerar ciutadà a un ensotanat!... Que sabeu vosaltres lo que significa la paraula ciutadà!... Ciutadans són els que's valen d'un moviment de protesta per a destruir temples i altars i profanar imatges; els que aprofiten les ombres de la nit per a disparar contra persones indefenses; els que pretenen imposar-se per medi del terror i la violencia; els que pertorben continuament l'ordre i en nom de la llibertat s'oposen a que se exterioritzin idees oposades a les d'ells; els que recorren els carrers de la ciutat amb la teia incendiaria a la mà, amb el cor sadollat d'odis, i esperonats per un desig de venjança; els que anomenen hèroes als homes d'instints selvatges i teixeixen corones de murtra i llorer pels que enfonzen en el pit d'un germà l'arma fratricida... Oh! an aquests sí que podem anomenar-los ciutadans!...

I que és gran el senyor Juncal!... L'espectacle que donà en la sessió a que'ns referim, fou una palesa demostració de la seva gran cultura!... L'aplaudí tan entusiasticament el poble que l'escoltava, que ell agrait, els hi oferí aromàtics carmetlos, i bombons de xacolata. Es una injusticia que un home del seu talent, no sía quefe de la majoría lerrouxista. Ja sabem que té aspiracions d'arribar-hi, lo mateix que aquella *monada* que's diu Dessy, que's perfuma com una senyoreta, i sab somriure coquetament i mirar amb extremada picardía, però els seus companys no volen fer-li justicia. Per ara el quefe indiscutible és el senyor Pich, la cuca de llum, que segons diuen males llengües, pensa deixar-se les patilles, per a que sia més gran la semblança que existeix entre ell i en Rius i Taulet. En Pich s'ha fet popular com un personatge il·lustre, i es natural que sía així, perque per alguna cosa s'han inventat les màquines fotogràfiques.

Ell no podrà tenir un gran talent, però té un fotògraf que li segueix continuament els passos, i encara no veu que adopta una actitut tribunicia, o que vincla l'esquena per a fer la ceremonia de posar una primera pedra, li enfoca l'aparell fotogràfic i el retrato de *cuerpo entero*.

La verifat sia dita, som uns desagraits. Hauríem de tractar amb més respecte an aquets homes abnegats, que fa tants anys treballen pel bé del poble. Sembla mentida que'ls catalans, especialment els catalanistes, siguem tan envejosos. No sé perquè no hem de deixarlos que espandeixin lliurement les seves idees, i que governin els destins de la ciutat. No'ls destorbem, deixem-los fer, i veureu com els

nostres museus s'ompliràn d'obres meravelloses; les biblioteques s'enriquiràn amb llibres científics i literaris de gran valer; el món musical comptarà amb moltes més obres mestres; seràn consultats tots els documents dels nostres arxius per a coneixer el nostre passat; i tots els homes arribaràn a un grau de perfecció tan gran, que hauràn de fondre's totes les armes i abolir-se per innecessaris, tots els cossos armats.

Sí, catalans, deixem-los sols a l'Ajuntament, que han demostrat tenir aptituts per a governar-nos. Uns homes que saben discutir serenament, i que ni en els moments de més exaltació, profereixen paraules insidioses o inconvenients, bé 's mereixen l'admiració i la confiança de tot un poble. Mes ai... molt me temo, que a les eleccions vinentes, els regionalistes us foragitem de l'Ajuntament de Barcelona.

Mes no'n feu cas: de desagraits l'infern n'és plè.

CIVERETTA.

De cop i volta

Avui fa vuit díes
que'l nostre «Orfeó»
alçà sa volada
cercant la sanció
de tota l'Europa...
Bella Institució
que ostenta per lema
en el seu penó
aquets quatre títols:
Civilització,
gran *Cultura artística*,
Regeneració,
sincer *Amor Patri*,
fills de l'expressió
dels cants de la terra,
que n'hi hà un'abundó
per justificar-ne
la consagració
de la vida propia
de nostra nació;
la nació petita
que n'és la mansió
de noble entusiasme,
de noble passió
per quant dignifica
la llar i l'escó.

Avui fa vuit díes
que'l nostre Orfeó
anà a conquerir-ne
la confirmació
mondial de sa justa
glorificació,
que per Catalunya
serà llaç d'unió
amb les altres terres;
vera germanó
d'art i patriotisme
amb tota regió
que a n'els séus cants guardi
la veneració
que han de tenir'ls pobles
—sense distinció—
a les costums bones
i a la tradició.

Avui fà vuit díes
que'l nostre Orfeó
ha anat a fer patria
a l'altre cantó
d'aqueixes muntanyes
com el Canigó,
que si bé 'ns separen
per sa situació
dels demés paíssos,
l'Art no hi trova, no,
cap mur, cap frontera,
cap separació...

Avui fà vuit díes
que'l nostre Orfeó,
doncs, va enderrocar-ne
tota divisió
amb nacions que senten
gran predilecció
per la poesía
que enclou l'expressió
d'un cant, d'una cobla,
de tota cançó...

Avuit fa vuit díes
que aqueixa legió
d'artistes de casa
d'heroica afició,
la seva senyera
(que és nostre penó)
a París i a Londres,
signe anunciadó
n'es de grans victories,
d'art triomfadó...
Gloria cent mil voltes
a nostre Orfeó

PEPET DEL CARRIL.



El triomf de l'Orfeó Català

L'èxit del nostre «Orfeó» ens enorgulleix, però no'ns estranya. Abans d'anar a París, ja sabíem que obtindría un triomf esclatant. L'«Orfeó Català», triomfarà sempre. vagi a París o als pobles més llunyans i de raça més diferenta a la nostra. Es ben bé extraordinari en extrem, que'ls catalans que som tan individualistes, haguem pogut arrivar a posseir una massa choral tan disciplinada, que significa unió i perseverancia.

I en canvi altres pobles que no són titllats com nosaltres de volubles i d'enemics del mutualisme, no han lograt reunir uns quants individuus, que sense cap remuneració, se prestin a formar una massa choral. I es, senyors, que la fe i'l patriotisme fan miracles.

Un home que tingui fé i estimi fondament la seva patria, se sacrifica per ella i venç tots els obstacles que s'oposen a que sía gran i poderosa.

Els orfeonistes de l'«Orfeó Català», són patriotes i estimen per damunt de tot a nostra mare Catalunya, i'ls plau sacrificar-se per ella, perque saben que degut als seus sacrificis el nostre poble coneixerá les seves cançons que són una revelació de la seva espiritualitat i de la seva ànima nacional.

Un poble que té cançons es un poble que té historia. La nostra Catalunya té cants populars que nasqueren en temps llunyans, i ens parlen de les nostres passades grandeses i de la nostra antigua fortitut i poixança. Tenim cançons dolces com bresques de mel, que si els àngels cantessin, les cantaríen als infants al peu del bressol. Ne tenim d'amoroses, que demostren la manera d'estimar del nostre poble; de fondament religioses i d'un misticisme sa i vigorós, que'ns parla de verges de cabells daurats com un raig de sol i com les arenes de la platja, i d'ulls blaus com cels asserenats i com



LA SOMBRA DEL VERDADER CU-CUT

—¡Cuidado, HEREU, que'ls viatjes de l'Orfeó, tenen males conseqüencies!

les aigues silencioses dels estanys... Les nostres cançons son fresques com galtes d'infants, i pures com mirades de verge. Dirieu quan les canta l'«Orfeó», que sentiu remoreig de fontanes, i remors de fullatge, i refils dolcíssim d'ocells.

Com sentim tan amor per la nostra musica i per la nostra llengua, que es per nosaltres la més dolça de la terra, estem satisfets i contentíssims dels elogis que'ls francesos ens dediquen.

I diem que'ns dediquen, perque elogiar al «Orfeó Català», es lo mateix que prodigar elogis a Catalunya.

I ens alegrem també, perque tal volta desapareixerà la llegenda de l'Espanya de pandereta.

D'avui endavant, els francesos, quan parlin d'Espanya, hauràn de fer excepcions. Ja han vist que no tots els pobles que formen l'Espanya, estàn embrutits pel flamenquisme, i que Catalunya progressa i's perfecciona i té desitjos de posar-se al nivell dels pobles més avençats de la terra.

Si desgraciadament encara hi han espanyols que s'atreveixen anar a França a donar quatre «pataitas», i a cantar cançons esgarrifoses que semblen queixes de condemnats, els francesos ja sabràn que no tots som així, i que també tenim homes que pensen i estudien i artistes que saben enaltir el nom de la Patria.

Espanya, doncs, deuría enorgullir-se del èxit obtingut pel meritíssim «Orfeó Català», perquè ha lograt amb el seu art insuperable, que'ns tinguessin amb un concepte més falaguer, mes ja sabem que la majoría del espanyols, no saben encara que'l nostre Orfeó existeixi, i que la premsa, llevat de la catalana, no s'en ocuparà del èxit qu'ha obtingut. I es compren que això succeeixi, perquè per obtenir popularitat a Espanya, 's necessita tenir bones *hechuras*, haver nascut al barri de Triana, i sapiguer posar-se davant d'un toro i enfonzar-li fins al puny l'espasa.

Diuen que El Gallo, ha rebut més de cinc mil telegrames, interessant-se per la seva preciosa salut.

No sabem que cap music espanyol, ni cap entitat cultural, hagi telegrafiat an en Millet, felicitant-lo.

Ara comprenem perquè en Maragall, el poeta més gran del segle XIX, no és conegut a Espanya. Si hagués tingut la desgracia de sapiguer matar toros, el seu record encara perduraría, mes qui voleu que s'en recordi d'un poeta. Un poeta avui día és ben poca cosa...

J. C.





—Que nó surt ja aquell diari antiflamenquista?
—No; les seves campanyes ja no son necessaries. No veus que'ls toros s'han proposat lograr el sanejament d'Espanya.

RIMS DE LA SETMANA

Si fou jorn de recordança
quan l'«Orfeó Català»
de nostra ciutat hermosa
ne va pendrer comiat,
per portar a llunyes terres
la flaire de nostres cants,
el pit ens vessa de joia
quan hem conegut l'abraç
de germanor i entusiasme
amb que'l reberen allà
en la capital de França
no tant sols els catalans
que allí viuen, sino encare
els conreuadors de l'art
que en la gran Ciutat Llanterna
gosen de fama mondial.
El primer concert que daren
els de l'«Orfeó Català»
despertà entre els francesos
entusiasme delirant.
Quan el «Cant de la Senyera»
s'envolava per l'espai
mestre Millet hi prenia
les proporcions de gegant.
Compositors de la terra
vostre nom s'es consagrat,
«Sota de l'Olm» de Morera,
i la «Cançó de Nadal»
d'en Romeu, «El rossinyol»
del mestre Mas Serracant.
«Els tres tambors» d'en Lambert,
«El Don Ramón i Don Joan»
d'en Pedrell, el venerable
i «La Mort del Escolà»

la elegía més sentida
del inspirat Nicolau,
«El cant dels aucells» dolcíssim
d'en Millet, perduraràn
entre els francesos, com ecos
d'armonies sens igual.
Orfeó de nostra terra
tú, ets l'orgull dels catalans
qui portes a terres llunyes
tot l'encís de nostres cants,
qui passejes la senyera
victoriosa en cent combats,
on l'amor sempre és qui guanyà
escampant himnes de pau.
Enllà d'enllà les fronteres
cerques l'abraç del germà,
qui'l reb freturós de joia
amb els braços aixamplats,
que l'art no coneix fronteres
ni se'l pot empresonar.
Orfeonistes de ma terra
vos oviro com un camp,
de llirs, violes i roselles
dintre l'espaiós palau;
violetes boscatanes
són els homes qui en el cap
porten barretina musca,
i són els lliris nevats
les garrides damiseles
amb el front auriolat
per la mantellina blanca,
les roselles els infants
amb les barretines rojes,
enceses, com llurs esguards.
Mestre Millet amb els vostres
seguiu, seguiu endevant,
seguiu el vostre romiatge,
terra enllà, terres enllà,
feu sentir de Catalunya
arreu, arreu, els bells cants;
l'empresa que ara os atía
si és una empresa de pau,
és obra de patriotisme
que amb empenta de tità
vos empeny a fer coneixer
l'esperit dels catalans.
Orgull de la nostra raça
és l'«Orfeó Català»
portant a terres amigues
la sentor de nostres cants.

CABALER.



SALABROR

Aplec de poesíes del mar, de Josep Granger. Portada de J. Carrera. Estampa de H. Abadal, de Mataró.

Veusaquí un llibre ben amable i digne de tot elogi. El seu autor es un jove poeta enamorat del mar. Això sol el fa simpàtic i convida a llegir les seves planes amb ardenta devoció i amb el cor esperançat.

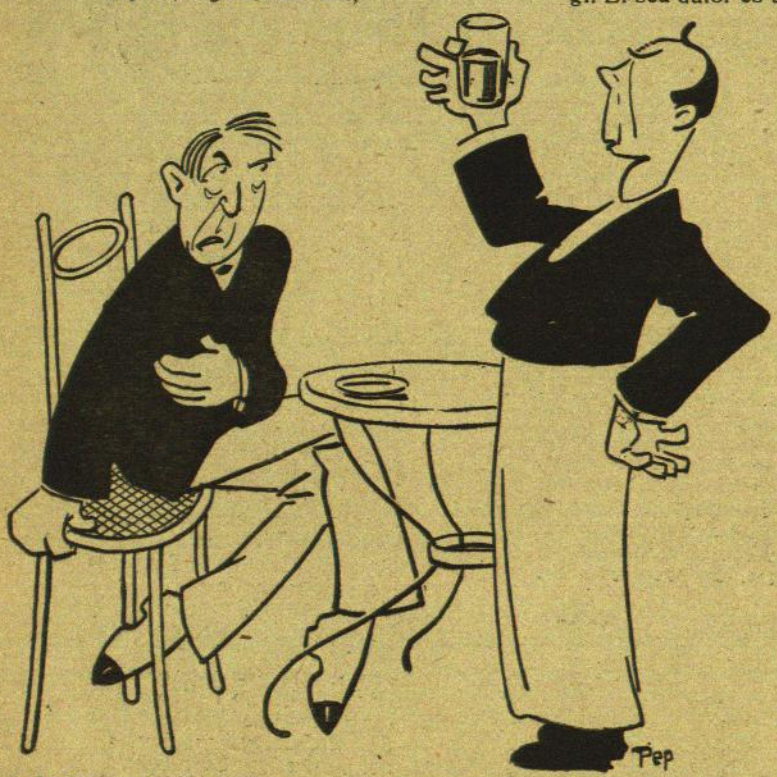
Després d'haver-lo llegit, un no sent pas fallides les seves esperances, al contrari sent la necessitat de rellegir i de detenir-se en molts indrets del llibre per a assaborir la seva alta poesía.

En Granger sab contar les intimitats i secrets del mar amb una ingenuitat corprenedora. En ell no hi ha res de rebuscament, res de encarcarat, parla des de les planes del seu llibre com vos parlaría en amical i franca conversa.

Cal notar preferentment la seva forma acurada i elegant que ja hem pogut admirar-li en altres composicions abans publicades.

Plau-nos felicitar fervorosament an En Granger per la nova obra i li demanem constancia en son treball per a que ben sovint ens puga fer mercé de tant belles cantades.

La portada que per al llibre ha dibuixat En Carrera i Dellunder està força agermanada al caràc-



—Me sembla que en aquesta cervesa hi havía una col·lecció de bolves i me les he empassades.
—Ca! No, senyor. Estigui tranquil. La cervesa es bona; lo que vosté s'ha empassat debíen ésser mosquits, segurament.

ter del llibre i es reveladora d'aptituts de mestre en el conreu del seu art.

La casa H. Abadal, de Mataró, mereix també un calurós elogi per la simpàtica presentació.

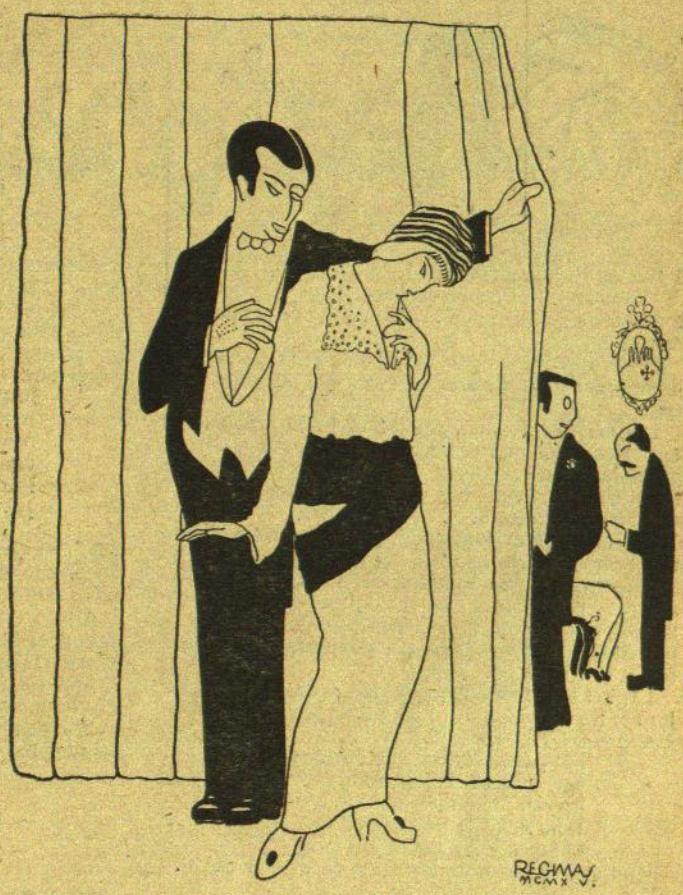
XACÓ BAL.



AVIS

Avisem a tots els corresponsals en general, que a partir del primer nombre del mes de juliol, no admeterem devolucions, per lo tant els hi preguem ens diguin el nombre exacte d'exemplars que desitgen.

Avisem també que els nombres atrassats valdràn 20 cèntims.



Ella.—Impossible; vosté, té uns quanys més que jo.
Ell.—Per lo que'm diuen a casa, crec tenir-ne uns vintitrés...
Ella.—¿Aquets son els uns... i els altres?

Regidorenques

Tu qui fas de radical
i ets barbut com en Juncal
i més noble i més correcte
que aquell tipu democràtic,
que no és més que un imperfecte
professor de la Normal;
tu qui fas de Catedràtic,
i fins ets un arquitecte
honorable i molt formal;
tanta farsa i tant desori
de la taifa fraternal
que va dur-te al Consistori
no't don pena? no't fa mal?

—

Tu qui dius a cau d'orella
lo que penses dels companys
quan algún s'esgargamella
defensant motius estranys,
i amb la seva cantarella
no don més que desenganys;
tu qui'ls demnes i critiques,
maleint la malvestat
amb que deixen fet a miques
els cabals de la ciutat,
i t'enfades i sulfures
pel terrible xerroteig
amb que tapen ses malures,
creu-me envia'ls a passeig;
fes un acte de virior
ben profond, ben ampla i llarc
com li cal a un regidor
que's nomena Vega i Marc.

PEP DE L'OLI.





Veusaquí, que a Sant Boi de Llobregat, hi ha un senyor don Francisco Puig, al qui s'han enviat 5 números setmanals de L'Hereu desde el número 9 fins al 27.

I veusaquí que aquest senyor ha anat venent els números sense dir-nos mai un *piu* ni pagar-nos res.

I veusaquí que quan aquet bon home (diguem-ho així) va llegir que publicaríem el nom dels corresponsals que no pagaven va retornar el número 26, de lo qual no férem cas perque, a voltes, és gust o mandra dels carters.

I li enviàrem el número 27 que també retornà amb una nota que deia «no l'enviin més».

I efectivament en comptes del número, nostre *Villaverde* li va enviar una carta dient-li que no n'hi havía prou d'això, que era precís que pagués les pessetes 6'85 que valíen els números que s'havía fumat desde Janer a Maig.

I aquet bon home (perqué de segur que és un bon home) no ha respost ni ha pagat les 6'85 pessetes que deu a L'Hereu.

I el pobre Hereu que barrina
per mudar's la barretina,
no pot fer-ho perqué ¡noi!
li ha xafat la paperina
el senyor Puig de Sant Boi.

Qui seguirà sent un home de bé a carta cabal.

Aquesta bastonada va pels caixistes de l'imprenta.

Que en el número passat, parlant de Torelló, em fan dir Rocapebrera, en lloc de Rocaprebera que vaig escriurer jo.

I que a ben segur, que l'errada devía fer-la aquell caixista que ja hi té'l nas com una pebrera.

Però vermella.

Sort que a Torelló, quan la llegiríen, ja ho veuríen tot seguit que no era cosa meva.

No faltava més.

A la sessió del dia de Corpus, a l'Ajuntament, hi va haver tràngul fort.

El pulquérrim Dessy Martos fou el traidor del drama, demanant al president que deixés entrar al Saló, la gent que hi havía al carrer.

I el gueto Vidal i Valls, va caure en el parany, deixant entrar als comparses que estaven ja preparats.

Que una criatura es deixés ensarronar així, passi, ¡però en Vidal i Valls! ¡el protector d'en Judes de Keriot!

Agafeu-lo...

***

Però vaja, que si com a diplomàtic va quedar a l'alçada d'un àpit, com a President va romandre com un rave.

Ni va saber evitar la cridoria i avalot del públic lerrouxista, ni la va saber dominar, un cop començada.

Passant per la vergonya de que en Juncal, actuant de tribuno, arengués a les masses, amb carmet-los i florilegis, i xavacaneríes, mentres l'autoritat presidencial restava avergonyida sota la taula.

Verament, ni els actors poden arrivar a més, ni Barcelona, que ho consent, podría caure més baix.

Jo proposo de debó
regalâ an en Vidal Valls,
per quan torni a passâ això,
una *frigia* d'ençetalls
i una vara de... cartró.

El *Día Gráfico* de diumenge, porta un grabat dels successos de Figueras, i en ell s'hi veu un dels ferits amb el braç *dret* embolicat.

Això no tindría res de particular si no fos que en l'esplicació diu, amb la seva serietat de burro pensatiu: «...herido del *brazo izquierdo*.»

Mes tot és d'esperar d'un diari que'ns posava les col·lumnes d'Hércules a la Plaça Nova.

S'assembla a *La Vanguardia* quan parla dels assumptos regionalistes.

I és, que 'l diari dels grabats
com el diari dels difunts,
per l'amor van separats
prô per l'odi van ben junts.

El día 6 va sortir un setmanari regionalista retolat *Nostra Bandera*.

Per manca de temps no poguerem correspondre al salut que endreçava a tota la premsa.

Plau-nos fer-ho avui desitjant-li un bon èxit en la defensa dels ideals que fà 33 setmanes que tenen a L'Hereu al peu del canó.

Sía ben vingut el nou company i Visca Catalunya!

Ha sortit un periòdic quinzenal titolat *¡Maura sí.* i que val 20 céntims.

Si voleu que us digui la veritat, deixant a salvo l'honorable intenció dels fundadors, crec que estem davant d'un'altra lamentable equivocació.

Però allà ells, si encare no s'han convençut de que a Catalunya els partits històrics són morts.

Lo millor que podría fer en Maura, es posar-se davant del partit autonomista espanyol.

Però primer crear-lo i organitzar-lo.

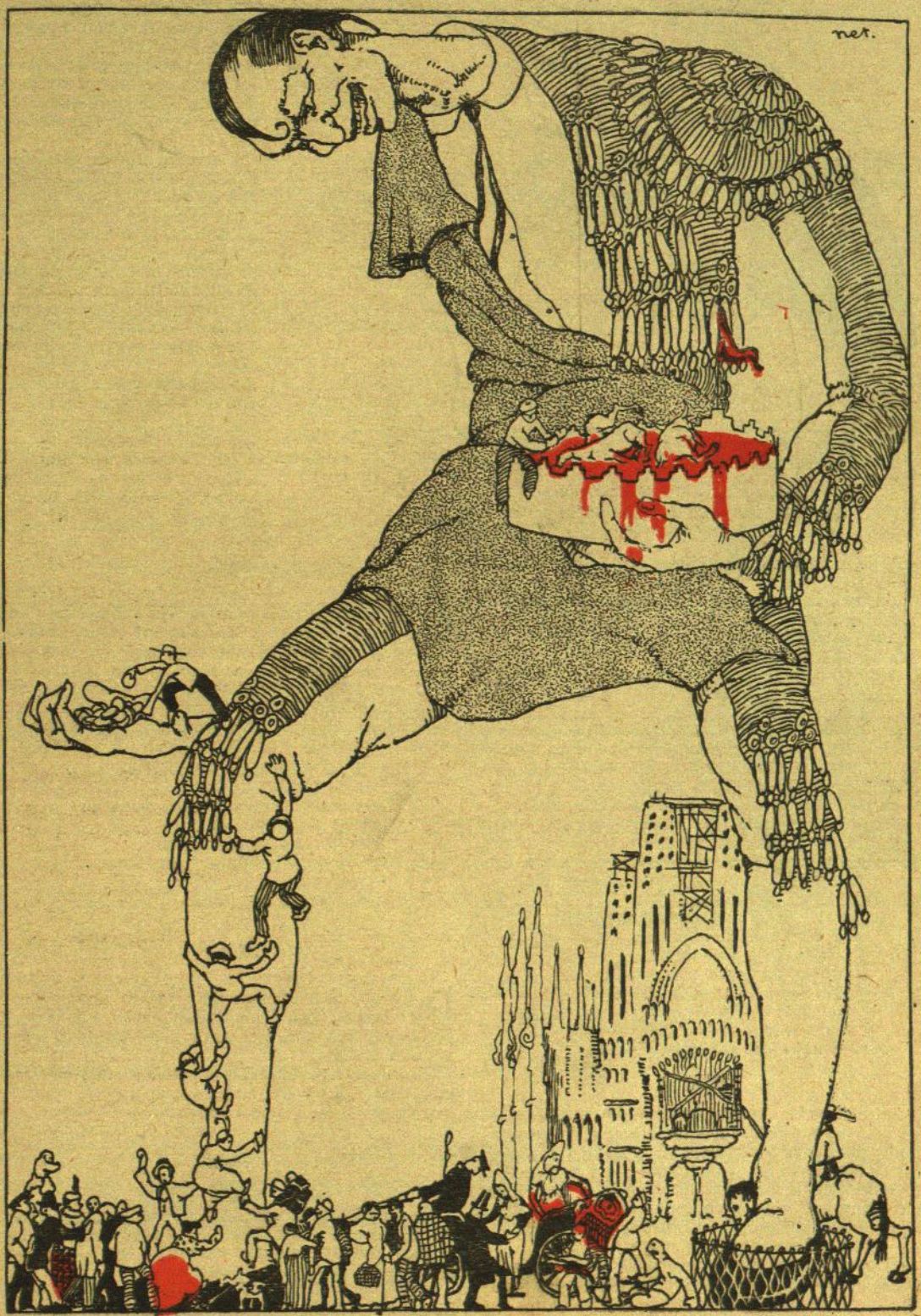
I així podría donar encare díes de gloria i prosperitat a l'Espanya que tant estima.

I es l'única revolució *desde arriba* que's pot fer.

Mes en quan al ¡Maura sí!
com en quan al ¡Maura no!
jo no hi tinc pas res a dí
ni en sa contra ni en son pró.

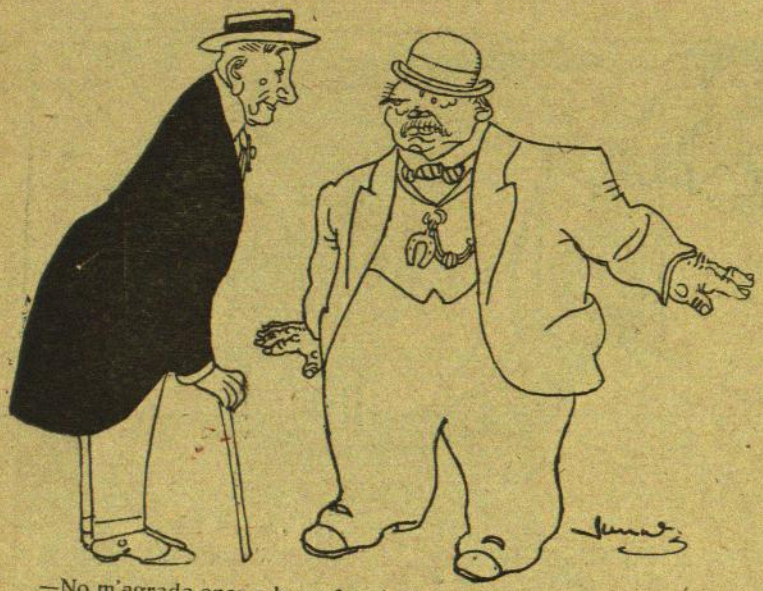
El senyor Vidal i Valls, envejós de la gloria d'En Pich, ha volgut deixar rastre de son pas per l'Acaldía popular.

¿I quina va pensar-se'n, després de rumiar molt?
El bàndol contra les cabres de la llet.



SANG ESPANYOLA

« L'avara povertá dei catalani »



—No m'agrada anar a la professó. No puc sufrir les *hatxes*.
—Ja ho vareig notar en la carta que'm va escriure ahir.

I tothom l'ha trobat molt acertat.

I 'l senyor Vidal i Valls, en cap més acte hauría potser conseguit el deixar rastre de son pas per l'alcaldía...

Quin rastre?

El dels *confits* de les cabres.

Decididament el *arte nacional* està de pega. No hi ha resenya de cursa de braus que no respiri *hule*. A tot arreu hi ha hagut enganxades, i la més fatal l'ha soferta el *Gallo*, qui perteneix a la gent de *coleta* malgrat ser més calvo que Sant Pere.

Quin contrast! mentres Catalunya està joiosa vegent l'entusiasme que produeix l'èxit de nostre «Orfeó», portant l'alé de cultura a terres enllà, Espanya està plena de condol per la *cogida* d'un de sos ídols de la tauromaquia!

Un brau ha enganxat al *Gallo*
pel bell mig de la nuella;
d'allà on la nota retallo
diu que li queda una estella
i si hagués entrat la banya
de dret, en lloc de biaix
aquest ídol de la Espanya
avui ja fora al calaix.

L'altre día a la *Caza del Pueblo* un radical dels més rojos tractava d'anti-clerical al Mestre Lamothe per haver acceptat la plaça de Director de la Banda Municipal que volíen donar-la a *San José*.

—Oh! (feu avinent un altre soci de la *Caza*). Es que dintre la Banda ja n'hi ha un altre de *San José*; i aixís queda compensat el *San José* de Madrit.

—Eh? Vols dir que s'ha tingut en compte?

—Lo que s'ha tingut en consideració són els mèrits del Mestre Lamothe i la opinió pública reconeixent-lo superior, tot i no siguent cap *Sant*.

Tóquila, senyor Lamothe. I faci de manera que la Banda Municipal no toqui en cap més terrat ni eixida.

A l'Ajuntament hi tenim radicals tan *tremendos*, que si s'atrevessin capgiraríen tot el mon.

Tenen un odi tant gran a tot lo que fa olor d'incens i de cera cremada, que voldríen exterminar tots els capellans i frares.

Oh! si'n són de terribles aquesta gent quan agafen l'arrencada.

En Mesa es el més ferotge de tots. Ja ho crec!...

Figureu-vos que l'altre día, al passar la creu de la parroquia de Bellhem, és llevà respetuosament el barret com un bon creient. El senyor que l'acompanyava'l mirà estranyat, i ell li confessa,—nosaltres ho varem sentir,—que era un perfecte catòlic.

¿I doncs, com se comprén que actui de radical?

Oh! la vanitat pot molt.

Potser si militès en un altre partit, no hauría passat de conserge de casino.

L'altre setmana se van inaugurar a Barcelona les escoles de bosc, i contra lo que és de costúm, sembla que estàn fetes amb una perfecció que no sembla que ho hagi fet el Municipi de Barcelona. Molt ens plau aixís poder-ho consignar i consti nostra més ferventa enhorabona.

Molts son els nois que pretenen aprofitar-se de les dites escoles.

Puix segons me deia l'avia
ahir a entrada de fosc,
els nois, més que aucells de gàvia
volen ser aucells de bosc
i en lloc d'infectes escoles
que'ls hi fà penós el viure
apendràn les beceroles
respirant al aire lliure.

Diuen que la Xirgu ha anat a passar una temporada a un poble de Castella, per a veure si pot arribar a dominar el *dulce y harmonioso idioma de Cervantes*.

Sempre'ns hem fixat que'ls catalans que més reneguen de Catalunya, són els que més demostren que ho són, amb l'accent marcadament català.

Per fí en Peret ha enraonat... Però no al Congrés sino desde la *tribuna* del *Poble Català*, que és més còmodo i no està exposat a que ningú l'interrompi.

I parla de la decadencia de la política a Barcelona aconcellant als seus amics que no fassin mitings ni donguin conferencies perquè'l poble no està per aquestes coses.

Lo qual vol dir que pleguin el ram, perque'l poble els hi ha girat la cara.



La simpàtica artista senyoreta Lluisa Vidal ha exposat una serie de pintures a cân Parés, que són reveladores de un gran temperament d'artista.

La senyoreta Vidal no té grans concepcions; però les seves obres cultiven i s'imposen, perque son una palesa demostració de que l'artista que les ha creades, no pretén triomfar valent-se de genialitats, que sols convencen quan se tracta d'artistes de personalitat, sino tenint conciencia del seu propi valer i escullint temes que no continguin grans dificultats.

La senyoreta Lluisa, construeix bé, i si's preocupés tant de l'estudi de les calitats, com de la fermesa i perfecció del dibuix, les seves obres tindríen molt més valor del que actualment ja tenen.

Té, sens dubte, condicions sobreres, per a arrivar a ésser una artista de veritable mèrit, com ho demostren algunes de les teles exposades que són ben notables i mereixedores d'admiració i elogi, i si segueix esmenant les seves imperfeccions, propies de tot novell artista, a no trigar gaire, figurarà a la capdevantera de les nostres artistes catalanes.

***

El nostre estimat amic Esteve Monegal, exposa en les galeríes del Faiançe Català, una colecció de esculptures notabilíssimes.

D'aquesta exposició ne parlarem la setmana vinenta.

COLORAINA.

Acudits

Entre estudiants:

—Qui és aquesta senyoreta que m'ha saludat?... O ja ho sé; es aquella que cada día'm saluda i no sé qui es.

—

Una dòna de cent anys després d'aixafar-la exclamava:

—Qué heu fet, desgraciats? Soc una pobra vella de cent anys?

—Ah, li responguerent, potser si que teniu la pretensió de viure sempre.

MARIÁN CORTINAS COSTA.

Cartelia

R. T. Sitges.—Va aument del n.° 32.
H. A. Mataró.—Rebut paquet i fet l'abono.
C. P. Puigcerdà.—Mercès per lo que'ns diu. Enviem lo mateix.
J. C. Reus.—Abonat paquet. Enviem lo mateix.
F. C. Terrassa.—Va aument.
J. B. Mollerusa.—Rebut postal, deixem el paquet igual.
R. T. Sitges.—Conforme sa postal.
J. F. Sta Coloma.—Va aument.
D. T. Reus.—Rebut carta. Conforme.
V. P. Valencia. Rebut paquet.



—Que no ho sabs? en Morató ha anat a París i a Londres per *La Veu.*
—Ah, caram! No ho sabía que en Morató cantés.

L'HEREU
: Setmanari humorístic :
Surt cada dijous
Administració: Valencia, 233, pral. Barcelona
PREUS DE SOTSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes
Número solt 10 cèntims



AMADEU VIVES
Eminent music català, autor de l'òpera «Maruxa»

Teatre i Música

Concert de mandolina espanyola per en Ramón Agustí, donat a l'Ateneu Barcelonés.

En Ramón Agustí, es un jove simpàtic, que té la desgracia de tenir tancats els ulls materials, però que té molt oberts els de l'ànima... Es baixet, de cara esgrogueida, i d'aspecte agradable. La sala de conferencies de l'Ateneu estava plena de gom a gom, i a l'aparèixer el pobre ceguet del braç del seu professor, el notable concertista de mandolina espanyola En Felix de Santos, s'establí entre ell i el públic una corrent de simpatía.

Prengué seient al costat del piano, i com si tingués desitjos de sapiguer qui eren els que havíen acudit a la seva crida, movía lleugerament el cap com si cerqués un raig de llum que fes brillejar els seus ulls deformats.

La senyoreta Otto, posà les mans sobre 'l teclat i deixà sentir les primeres notes del Concert de Bériot. Als primers compassos ja s'endevinà que en Ramón Agustí, tenía un perfecte domini de la mandolina espanyola, i que's tractava d'un veritable artista.

No tant sols es notable i digne de elogi per la seva execució portentosa, sino per la manera insuperable de dir i d'interpretar.

No és un autómata, com molts concertistes que passen per eminencies, que'l seu art consisteix solzament en posseir una gran agilitat, sino un artista que sent, i que té una gran ductilitat, que li permet interpretar magistralment musica tan diferenta com la de Mozart i la de Grieg.

En Ramón Agustí, está cridat, sens dubte, a obtenir grans èxits en la seva carrera artística, i té condicions sobreres per a ésser un excelent concertista de mandolina.

Li desitjem molta sort, i'l felicitem coralment, lo mateix que a son professor, En Felix de Santos.

La notable professora de piano, senyoreta Araminda Otto, sapigué acompanyar-lo molt bé, fentse aplaudir per la selecta concurrencia que omplenava la sala de l'Ateneu.

BEMOL.



ELEONORA DUSE
que's retira del teatre, destinant quasi tota sa fortuna a fundar un Asil per a actors pobres.



DE LA COSSA

De tots els partits jugats de Copa Catalunya, el del diumenge entre Barcelona i l'Espanya, ha sigut la *panacea*.

Un match maco com pocs; emocionant com pocs i finalment, una decepció pels campions i partidistes, com poques han tingut.

Un plè a vessar presencià com ambós equips se disputaven la victoria i tot carinyosament s'obsequiaven en quelque trompadota mal intencionada. Es jugà un bon xic brutot, però 's jugà molt i bé, principalment el Barcelona que ho feu com uns mestres. Ja era hora!

El Perico aprofita una pilota i fa 'l primer tanto de la tarde, en mig de l'entusiasme de tots els seus i l'indiferencia dels adversaris que'ls no'ls preocupava convençuts de fer-ne un cabaçet, però 's quedaren amb les ganes.

En Sampere que feia de jutje, castiga un faut i al tirar-lo s'equivoca de direcció, rectifica i queden satisfets els cridaners.

En Morales fa uns quants *floreios* fins a prop de goal i remata amb un *pase por bajo* que dona'l Bau, entrant aquest a fondo i consegueix goal. Cregueu que's mereixía l'orella.

L'Espanya fà 'l tonto, en Ribera vinga a *pifiar*. Per poc entra goal. En Reguera també vol imitar al back contrari i falla algunes pilotes, s'empipa i comença a regatejar al mateix dintell de la porta. Allò era 'l Belmonte de la cossa.

Un tercer goal obté 'l Massana. Els Barcelonins donen mostres de satisfacció. El Quimet de les pastes entra al camp més content que un ginjol. A la tribuna un vell s'enfada i a chor li prenen el pèl. Acabat el primer temps.

La segona meitat, força bona pels espanyistes que varen créixer molt i duien ganes de guanyar. El Barcelona va fer les del pillo i feu més la defensa que l'atac. En un corner entre la pilota i l'Espanya fà goal.

Un penalty, que amenaça en Bellavista, tira'l Caselles i treu'l Bru Maco tot plegat. Arrencades per aquí, arrencades per allà, el temps s'acaba i vetaquí tot finit.

L'Espanya jugà amb pega, però 'ls altres jugaren molt. Un día per a cada hú i tothom contents.

—L'Espanyol ha donat una *panadera* a l'Universitary, que'l mateix Puntas no s'en sab avenir. 5 goals a 0 la mare de Deu!—Còm ha sigut això nois? deia un soci d'ells, no entenent-ho.—Si, mira, els hem deixat guanyar.

Molts ho troben estrany, però no saben compendre que és tungada d'exàmens i no poden distreure's. Oi, nois?

—Al Catalonia se ha jugat la final de la Copa Primavera, entre'ls infantils primer i segón de dit Club que han lograt quedar per fer-se'l partit decissiu.

Guanyaren els segons per 2 goals a 0. Cregueu que hi vaig passar un rato. Hi havíen patarrells que tot just alçaven un pam de terra i 'm deixaren badant de la manera de jugar.

A l'acabar, tot era saltar i brincar.

ALTRES NOVES

Al Park en Prat ha fet *match* amb en Tresserres, el primer a donar dos voltes a peu, l'altre quatre amb *bici* i entrenat amb moto. I molt naturalment, com que'l *bici* domina, el *lechero* va perdre.

De totes maneres va tenir admiradors.

—Vetaquí una nova d'aquelles que passen a l'historia i mereix ésser explicada.

Durant uns quants dies al nostre port s'han fet unes regates per la gent que van a la vela—i no mal pensem.—Doncs, un d'aquests díes uns senyors que crec, segons m'han dit, perteneixen al Barcelona Yat Club, volgueren seguir les regates i oh desgracia, no vàrem veure res. Apesar de lluir flamants gorres i ésser uns complerts nàutics varen marejar-se.



—I com ho podría fer per a rebaixar-me?

—Senzillament: no viu vosté al tercer pís? doncs llogui un entressol.

Decididament sigueren les més interessants de totes les celebrades.

—Que l'afició al sport cada día creix, no's pot negar. I que la dòna s'esdevé per moments més decidida i valenta, es pot negar menys, i mostra d'això n'és els partits jugats la passada setmana entre dos equips formats per dònes.

Encar que nosaltres no estem pas conforme en que les dònes practiquin aquest deport, puix és un joc un xic violent, per lo tant impropi per elles, no deixem per això d'admirar-les. Llençar-se plenament a la lluita d'un match de foot-ball, requereix esperit que no tothom el té.

Es veritat que fan un joc inofensiu i fins infantívol, però fillet, no s'els pot demanar més, puig fan prou i masa. De totes maneres ratifiquem lo dit, que no és joc per dònes.

—Ja ha sortit el llibre del company Blasco, segón de la biblioteca *Los Sports*.

Sols el fet d'haver-hi la firma de l'amic, n'es per mi i molts altres prou garantía per a posseir-nos de que hem de llegir una obra bona i que será tractada amb plè coneixement i detingut estudi, puix de no poguer fer-ho aixís no ho hauría escrit. N'estic convençut.

Res millor que d'atletisme vos podría parlar, ja que sempre ha sigut son ideal i pot dir-se que fa vida dins del gimnàs. Per això en son llibre hi trovareu clarament exposats sos ferms coneixements d'atletisme, a més d'observar-s'hi l'esprit d'un ver entusiasta de la causa.

Son llibre vos parla de l'atletisme en general i'n fà un estudi dividit i tractat baix diferents aspectes i maneres. De la gimnasia amb aparell i sense, gimnasia natural, exercicis de defensa, lluites, manera de practicar-ho, plans per a la gimnasia diaria. També parla de la educació física en la vida pràctica i de les condicions d'higiene i reglamentació de vida.

Acaba fent una petita historia dels jocs olímpics des de sos principis a l'època actual. Uns petits concells per a les proves atlètiques i una taula de records olímpics.

L'amic Blasco ha volgut fer una obra com cal i ha lograt son propòsit, oferint-nos unes belles pàgines, que hem llegit amb gust i que recomanem a tothom, ja que a tothom ha d'interessar l'atletisme, puix ès la base principal de tota classe de sports.

CARLITUS.

FUTURISTES



—*Papà*, comprim un timbal

—Encara no fas prou soroll durant el día?

—Oh! Es que no més el tocaré quan vosté dormi.



—Aon vas tan embolicat?

—Veuràs, un ha d'anar molt en compte amb els canvis d'estació.

—Digam-ho a mí! Una vegada amb un canvi d'estació vaig perdre la maleta.



CONVERSA

—Ahir vaig veurer casar...
—¿A mon amic Pau tal volta?
—No, no hi caus pas, pero escolta,
potser ho sabràs trovar.
—¿Es el noi del argenter?
—Es aquell altre que's diu...
¡va! no vull dirt-ho.
—¿En Feliu?
doncs no sé qui puga ser.
¿Quién es ella? com Quevedo
te diré, i aixís, qui sab
si pel fil sortirà el cap;
digas qui es ella.
—*¡No puedo!*
¿no has vist que en exes raons
tot parlant, an ell i an ella
hem nomenat?
—¡Bona estrella!
—Rumihi, senyor Canons!

PEP MARFUGUES.

* * *

ENDEVINALLA

1.er casa de pagés.
2.on número.
Total: població de Catalunya

SOLUCIONS AL NÚMERO 32

Al geroglífic: *3 sotanes.*

ENDEVINAIRES: Joaquim Soms; Josep Torrabadell; Joan Feliu; Lluis Antón; Miquel Zacarés; Pere Sol; Isabel Gener; Rafel Pons Astell.

LOS PRODUCTOS
MAGGI
EL JUGO
mejora las
Sopas Legumbres
Salsas etc.
EL CALDO EN CUBITOS
para preparar un caldo exquisito
Echese agua caliente sobre el cubito
LAS SOPAS EN PASTILLAS
dan, cocidas con agua sola
sopas baratas y nutritivas
Marca de Fábrica
Cruz - Estrella
Los productos MAGGI prestan inmejorables servicios en cada cocina
De venta en Ultramarinos y Comestibles

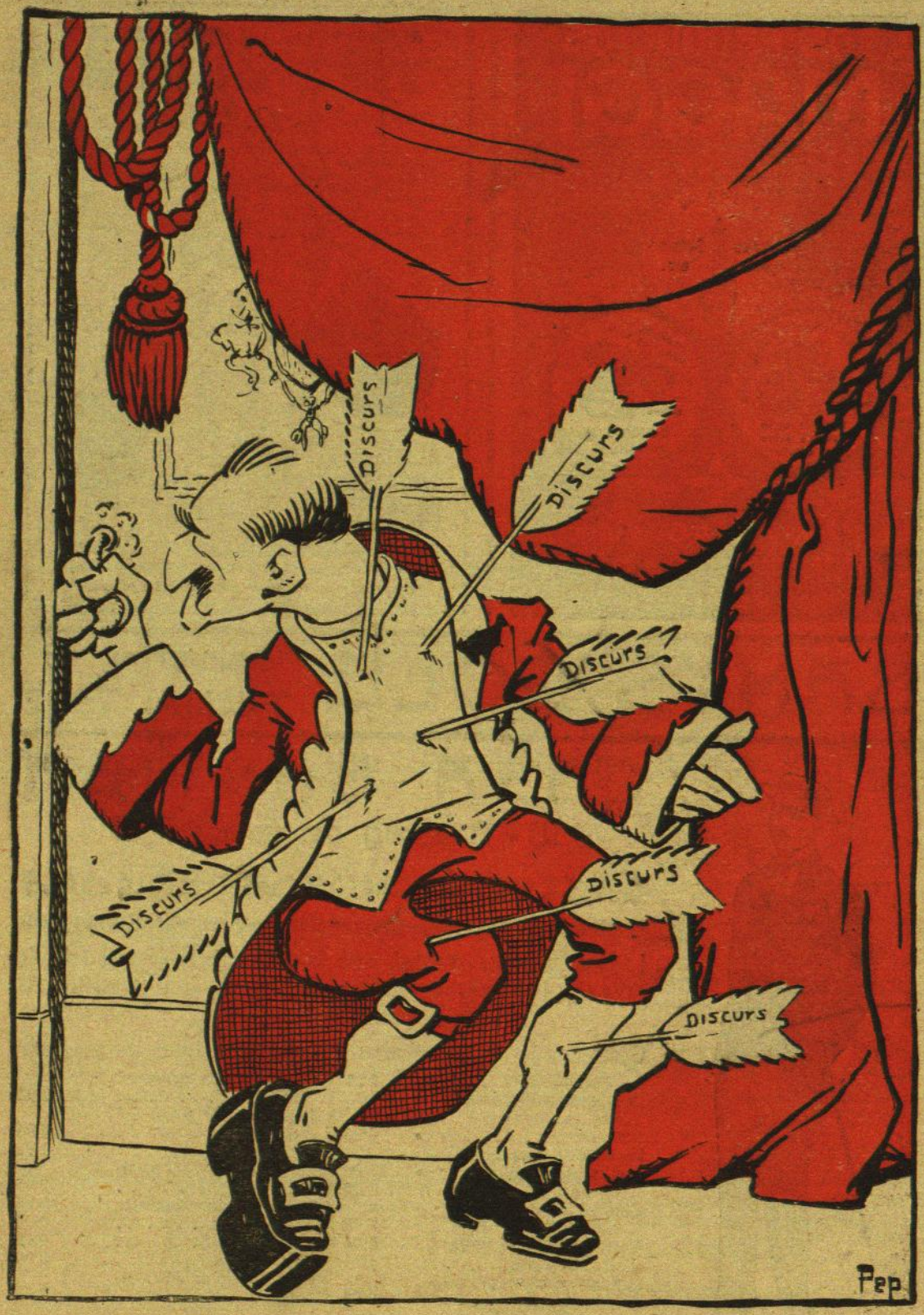
ALMACENES
BARCELONA
Call, 13 y 15.-Teléfono 1670
MANRESA
Carne y Santo Domingo
JORBA
Camisería
Géneros de Punto
Guantería
Juguetes
Lanería
Lencería
Mercería
Objetos de viaje
Ornamentos sagrados
Relojería
Sastrería
Sombrerería
NOTA. - En nuestros almacenes se compran todos los artículos en excelentes condiciones de precios y buenas calidades

BANYS SOLE
Salmerón, 15
Teléfono 7902

CASA BASTIDA
18 - Passeig de Gracia - 18
SASTRERÍA NORDAMERICANA
Nostre colossal augment de venda és produit per la gran rebaixa de preus
La casa garantitza vestir-lo amb la millor perfecció amb teles de gran chic i tall angles, en trajos de 9'95, 19, 29 i 39 pessetes els més superiors
Continúen les grans rebaixes de preus en totes les seccions

Armilles fantasía. . .	des de 2'95	Corbates pala gran, tot seda.	0'95
Pantalons amb gira a baix, usuals i per a tennis.	» 4'95	1 dotzena de colls i 1 dotzena de punys . .	4'95
Impermeab. anglesos els millors del món	» 25'00	Mitjons, 6 parells. . . .	1'95
Camises	3 per 5'00	Mitjons fantasía, pretina piqué	2'95
Camisa cèfir fantasía, coll, punys i corbata.	3'95	Trajo interior fantasía.	2'95
Barrets Canutier, palla.	2'95	Samarretes	0'95
Gorres angleses	1'95	Elàstics	0'75
Sabates forma americana.	9'95	Lliga-cames.	0'50
		Mocadors, mitja dotzena.	2'50

SEMPRE VENDES AL COMPTAT
Se perfuma de franc a tothom amb essencies d'Orsay



—Senyoret, miri com m'han posat. Me fereixen a mi perque no us poden ferir a vos.
—Doncs... *ahí me las den todas.*